Ao. 1858. No. 13.
Zaturdag 30 Januarij.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 29 Januarij 1858.

Bij Koninklijk Besluit van den 8n. October 1857 No. 90, zijn ten verzoeke van J. S. Robles de Medina, *Brieven van legitimatie* verleend geworden, aan zijne bij nu wijlen Jeannette Henriette Jacoba Matile verwekte dochter Maria Johanna Hendrietta of volgens de geboorte-acte Maria Juliana Hendriette.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 29 Januarij 1858.

(1227) Alzoo Ehrenfried, Christian, Heinrich, Ludwig, Herman Fluegel van het Gouvernement heeft verzocht, om aan den minderjarigen Hermanus Lodewijk Alfred Classen, zoon van Maria Frederica Classen, te vergunnen om, met weglating van den familienaam Classen, dien van *FLUEGEL* aan te nemen.

Zoo worden degenen die vermeenen mogten redenen van bezwaar daartegen te hebben, in de gelegenheid gesteld, om binnen den tijd van *zes* weken na de dagteekening dezer, daarvan aanteekening ter Gouvernements Secretarie te doen.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
25 Jan. Van de slavin *Merij Rose*, geboren in 1830, dochter van *Jaba*, toebehoorende aan Plantaadje *Plaisance* ⅓, in *Nickerie*.
» » Van den slaaf *Louis*, geboren in 1810, zoon van *Annette*, toebehoorende voor den vrijdom aan Gebrs. Reelfs.
» » Van het slavenkind *Henrij*, geboren in 1857, zoon van *Petronie*, toebehoorende aan G. Duijckinck.
» » Van den slaaf *Christiaan*, geboren in 1806, wiens moedersnaam onbekend is, toebehoorende voor den vrijdom aan S. Soesman Jr.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
29 Jan. Van het slavenkind *Francina*, geboren in 1856, dochter van *Josina*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. J. Houthakker.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Eerste Afkondiging.

Burgerlijke Stand.

Paramaribo, den 29 Januarij 1858.

Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Christiaan Willem Weidner
en
Christiana Esther Kennedij.

Eduard Charles Schoon, weduwenaar van Wilhelmina Frederika Schmidt
en
Jacoba Josephine Margaretha Leiruc.

Aron Leefman Leefmans
en
Ester Salomons.

Harrij Lodewijk Maasdamme
en
Joanna Elisabeth Pereij.

De Adjunct Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
A. F. VAN AMSON.

Eerste Afkondiging.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de Stad en hare omstreken hebben verwijderd:

De slavin *Eliza*, aankomende Plant. *Nieuwhoop*, in dienst van J. G Salomons.

De slavenjongen *Geluk*, aankomende Fa. Gerdeman.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand, om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834 (G. B. No. 1) vastgesteld.

Paramaribo, den 29 Januarij 1858.
De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKICNK.

Het Aanslag Register voor de Taxatie der Huurwaarde van de Huizen en Gebouwen alhier, over de jaren 1858, 1859 en 1860 in gereedheid zijnde, wordt hierbij geadverteerd, dat hetzelve, ingevolge art. 3 der Publicatie dd. 24 | 29 April 1837 G. B. No. 4, gedurende ééne maand, van heden af, voor belanghebbenden ten kantore van den ondergeteekende ter visie ligt.

Paramaribo, den 29 Januarij 1858.
De Provisionele Ontvanger en Betaalmeester,
J. ELLIS.

Transport.

(1831) Den 26sten Januarij 1858. G. H. L Bakker aan H. Clemens voor de firma C. Kersten en Co, van het Huis en de beide Erven gelegen in de Eerste buitenwijk (*Combé*) N. W. No. 38 B, O. W. La. A No. 9 en 10, en het bloote Erf No. 39 O. W. La. A No. 8.

Paramaribo, den 27 Januarij 1858.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

De Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* zal op aanstaanden Dingsdag den 2n. Februarij, in het locaal van hetzelve Departement des namiddags om 4 uren, door den Vendumeester A. Salomons publiek doen verkoopen:

De Nalatenschap van de *desolate* Boedels S. Haeren, C. R. van Eijck, J. G. Muller, M. M. H. van Herwaarden geb. Jacobs, J. A Scheffel, E. A. Robleks, J. Geursman, H. M. Beckman, J. H. de Boer. A. King, M. C. G. Hamrik, J. G. Fonseca Jr., A. Stoelewinder, A van Castilho, P. W. Vreur en C. L. Reniers.

Alsmede een onopgeboeid Corjaal tot eerstgemelden boedel behoorende en te bezigtigen op het Erf aan de *Maagdenstraat*; La. C No. 75.

En vermits geene genoegzame Goederen in deze Boedels aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren voor als nog niet worden opgeroepen.

Paramaribo, den 27 Januarij 1858.
De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

De stelling der Vereenigde Staten tegenover het Chinesche rijk.

(Vervolg en slot van ons vorig No.)

Om de productive kracht en de handelsrelatiën

dezer uitgestrekte landen te kunnen nagaan, heeft de nieuw benoemde consul voor het Amurgebied, de heer M. Collins, de reis naar de plaats zijner bestemming over Petersburg, Moskou en Irkutsk afgelegd. De heer Collins bezocht de Russische handelsstations Kiachta en Maimatschin, zoo als hij in de ambtelijke berigten aan zijne regering meldt; hij werd door de ambtenaren der beide rijken, evenzeer als door de Chinesche en Russische kooplieden, zeer vriendelijk ontvangen en met voorkomenheid behandeld. Bij een ter zijner eere gegeven diner werd na elkander de gezondheid van de Keizers van Rusland en China en van den president der Vereenigde Staten ingesteld en met toepasselijke redevoeringen gedronken. Een toast op den eersten ambtenaar van de Unie, in de nabijheid van den geboortegrond van Dgengis-Khan gedronken, is waarschijnlijk eene belangrijke en veelbeteekenende gebeurtenis, beschamend zoowel voor degenen, die den vooruitgang van het menschdom loochenen, als voor hen die dezen trachten te belemmeren. (*).

De positie van den nieuwen Amerikaanschen gezant in China is hoogst moeijelijk. De meest verschillende en schitterendste eigenschappen en bovendien gunstige omstandigheden zijn noodig om de veelomvattende eischen te kunnen voldoen. De heer Reed heeft niet alleen met de Chinezen te doen, maar ook met de Engelschen en Franschen, en zelfs met zijne slecht gestemde landslieden, die bij den Britsch-Chineschen oorlog groote verliezen geleden hebben. Yeh, de onderkoning van Canton, tot wien zich de Noord-Amerikaansche kooplieden in het begin der verwikkelingen gewend hadden, liet hen weten, » dat de Chinesche-authoriteiten zooveel mogelijk zorg zouden dragen, dat den Amerikanen geen leed geschiedde. Het beste was echter dat zij zich eenigen tijd van het tooneel van den oorlog verwijderden. Hetzelfde had men aan de consuls der overige vreemde natien geraden. Niet alle Chinesche ambtenaren waren in staat de schepen en vlaggen der verschillende mogendheden uit elkander te onderscheiden." En inderdaad schijnt het later plaats gehad hebbende beschieten van de Amerikaansche stoomboot *Portsmouth* (15 Nov. 1856), dat de vernieling van eenige Chinesche forten op de Paarlrivier, door commodore Perry ten gevolge had, eene bloote vergissing te zijn geweest. Men heeft het althans zoo doen voorkomen. Na het verbranden der Europesche factorijen hebben dezelfde Amerikaansche kooplieden, als neutrale personen, wegens de geledene verliezen te Canton en te Whampoa, schadevergoeding geëischt. Het antwoord was: » De Britten, die zonder eene oorlogsverklaring den oorlog hebben begonnen, die er den vreemdeling nooit eenig berigt of waarschuwing van deden toekomen, zijn voor elke schade verantwoordelijk, die uit dezen wetteloozen en onregtvaardigen toestand kan ontstaan." (*Papers relating to the Proceedings of H. M.'s naval force, at Canton* 1857, 36—77.)

Eene onzijdige stelling, zoo als in den oorlog tegen Rusland, wenschen de Amerikanen ook in den oorlog van de Westersche mogendheden tegen China te handhaven en wel omdat zij daarin groote voordeelen zien. » Engeland en Frankrijk, — schreef onlangs een der invloedrijke organen in de Unie, — mogen naar hartelust oorlog tegen China voeren. Wij houden ons op een afstand; eene gewapende neutraliteit is onze politiek. Wat wij verlangen, zullen de Chinezen wel langs vreedzamen weg toestaan. In geval van nood voegen wij ons bij Rusland, dat reeds zijne goede diensten door middel van de missie te Peking heeft aangeboden. Welligt is nog geen jaar vervlogen of wij vinden er belang bij den Chinezen hulp toe te brengen. Wij zullen hen de nieuwste uitvindingen en goede wapens, stoomwerktuigen, clippers en wat zij meer verlangen mogten, natuurlijk tegen goede betaling, leveren. Terwijl Europa zich steeds nieuwe oorlogs-belastingen oplegt, zullen wij grootere handelswinsten inoogsten. Dat is onze, dat is echte Yankee-politiek. Zij zal zich echter moeijelijk daartoe kunnen bepalen. Het Anglo-Saxische ras gelijkt op eene machine; grijpt zij een vinger, dan vernielt zij spoedig het geheele ligchaam. Was de toestand der wereld nog zoo als voor eene eeuw, dan zouden de forten van Canton ligtelijk het fort William van een nieuw Britsch-Chineesch rijk kunnen worden. Dat dit thans niet geschiedt en niet mag gebeuren, daarvoor zorgen de Russen en de Amerikanen. Maar toch kan het Chinesche rijk zich niet aan de algemeene geschiedenis van Azië onttrekken. Reeds lang geleden heeft lord Palmerston tegen China soortgelijke klagten aangeheven, als de naburen van Polen in de achttiende eeuw deden. Hij zeide: » De Keizer verstaat er zich niet op de orde in zijn land handhaven; de onderdanen verzetten zich met goed gevolg tegen zijne bevelen. Hoe kunnen nu vreemde staten met zulk een vorst verdragen sluiten en zijn woord vertrouwen? Onder zulke verwarde omstandigheden loopt onze eigene veiligheid gevaar." Eene verdeeling van het Chinesche rijk, zoo als met Polen plaats had, tusschen Britten, Noord-Amerikanen en Russen, kon weleens, al worden de tegenwoordige geschillen nu en dan weder bijgelegd, het laatste woord der steeds toenemende verwikkelingen in Oostelijk Azië zijn." Zoo spreken velen in de Unie. (*O.*)

(*) In een tegen het einde van het jaar 1849 in de provincie Fokiën verschenen Chineesch werk over de aardrijkskunde en de geschiedenis der vreemde volkeren, wordt Washington geroemd, » omdat hij alle eerebewijzen voor zijne nabestaanden afwees en eene regering door keuze invoerde Hierdoor en door het vermijden van oorlogen is Noord-Amerika spoedig een bloeijend rijk geworden."

Het tegengaan van weduwenverbranden en kindermoord in het Westen van Indië.

Montesquieu heeft zich de verklaring van in het oog loopende zeden en gebruiken zeer gemakkelijk gemaakt. In de plaats der feiten, waardoor zij ontstonden en hem niet bekend waren of ten zijnen tijd nog niet bekend konden zijn, stelde hij geestige invallen, die tot op onze dagen overgeleverd werden. Eenige voorbeelden daarvan, in verband tot den toestand van Indië, kunnen hiervoor tot bewijs strekken. De vrouwen van de tweede en vierde kasten in Malabar mogen, doch niet tegelijkertijd, met verschillende mannen verbindtenissen aangaan. De vrouw ontvangt van haren nieuwen echtgenoot een nieuw kleed en verklaart in het bijzijn van vier getuigen, dat zij van haren vorigen man wil scheiden. Deze kleeding kan zij ten allen tijde weder afleggen en de weinige huwelijks ceremonien herhaald worden, zoodra zij een' nieuwen minnaar vindt. De vaders kennen hunne kinderen niet, waardoor zij zich ook niet kunnen verheugen in hunne liefde en zorgen. De kinderen der zusters en naaste vrouwelijke bloedverwanten verkrijgen de erfenis. De reden, die Montesquieu voor deze gebruiken verzon, is noch in den natuurlijken loop der zaken, noch in de natuur van den mensch gegrond. Dit gebruik zou toch daarom bij de krijgerskasten zijn ontstaan, omdat zij onverschillig wilden blijven voor den dood en niet aan vrouw of kind denken. Maar ook de vierde kaste heeft dezen regel aangenomen en de Malabaren hechten zich met evenveel liefde aan de kinderen hunner zusters als aan hunne eigene. De veelwijverij in het Oosten is evenmin, zooals Montesquieu onderstelde, in het grooter aantal personen van het vrouwelijke geslacht gegrond. Integendeel zou, naar het oordeel der meest naauwgezette en kundigste mannen, zooals Francis Buchanan in zijne navorschingen over het rijk Mysore, overal in Indie, waar men naauwkeurige volkstellingen kon doen plaats hebben, een grooter aantal mannen en jongens, dan vrouwen en meisjes zijn gevonden.

Wij voor ons beschouwen deze verhouding, daar, waar zij zich sterker doet gevoelen, als niet gegrond in den loop der zaken, die zich overal op aarde gelijk blijft, maar veroorzaakt door de zeden, de verkeerde handelingen en misdrijven der menschen. De natuur doet hare werking volgens eeuwige en onveranderlijke wetten; alleen daar waar de mensch met zijne hartstogten en zijne dwaasheden ingrijpt, wordt de wet, ofschoon inderdaad slechts in schijn, omvergestooten en komt eene andere verhouding in de plaats. Dit is ook het geval met het grooter aantal mannen, waar het dat der vrouwen belangrijk overtreft. De oorzaak is gelegen in het vermoorden van kinderen van het vrouwelijk geslacht, hetgeen niet alleen in China plaats heeft, maar ook in de meeste landen van het Oosten, en vooral in Britsch Indië. De heer John Wilson heeft zelfs eene geschiedenis kunnen schrijven van het tegengaan van kindermoord in het Westen van Indie, voor zoover betreft het presidentschap Bombay. Wie duizelt niet van de vreesselijke werkelijkheid der zoo hooggeroemde inlandsche beschaving in het land der eerwaardige mannen, zooals de Hindoes gewoon waren zich zelven te noemen! Hoe nietig is toch de wijsheid der Brahminen, wanneer hunne duizenderlei ceremoniën en het altijd bestendigde uiterlijk niet strekken om de kinderen der aarde tot beter menschen en braver burgers te vormen; wanneer al die eeuwenoude gebruiken er niet op ingerigt zijn om booze driften te beteugelen, maar om ze in tegendeel te heiligen; wanneer rooversen moordenaarsbenden zich onder bescherming der godheden plaatsen en dan in behagelijke gewetensrust hun vreesselijk bedrijf uitoefenen. Het is inderdaad een grootsche arbeid voor de Britten, de vrome Hindoes tot menschen te vormen. De heilige moordenaarsbenden hebben zij geheel vernietigd; het verbranden der weduwen hebben zij ter zijde gesteld, menschenoffers worden sedert lang als moord gestraft. In de laatste jaren werd, zooals wij van verschillende andere kanten weten en het voor ons liggende werk met vele bewijzen staaft, alles aangewend om ook den gruwel van kindermoord af te schaffen.

Wilson geeft ons eene uitvoerige geschiedenis van den kindermoord in Hindostan en Dekkan, benevens de maatregelen, die de Engelschen met meer of minder succes daartegen aangewend hebben. » De goede God, zegt de schrijver te regt, werd en wordt nog ten deele voor een wezen gehouden, dat zich in kwaad verlustigt, en dat men met bloed verzoenen moest, doch bovenal met dat van onschuldige kinderen." Kindermoord is intusschen uitdrukkelijk in de Poeranas verboden. » De mensch, die kinderen, Brahminen of koeijen » vermoordt, heeft elke wet overtreden en wordt tot de » duisternis der hel verdoemd, zoolang de 14 Indras bestaan."

Dit verbod van de Poeranas werd niet geacht. De Engelschen vonden den kindermoord verbreid, vooral wat het vrouwelijk geslacht betreft, onder de Raipoeten bij Benares te Kathiawad en Cutshe, in Gozeratte en in geheel Raipotana. In het jaar 1789 werd het eerst ontdekt, dat het vermoorden van kinderen van het vrouwelijk geslacht een over-oud gebruik was. Sedert lang had men het verbranden der weduwen tegengegaan, en van de dacoits werden ter zelfder tijd de zekere sporen ontdekt. Vele edele Britten trachtten reeds toen deze verschillende gruwelen tegen te gaan. De Oost-Indische compagnie, vreezende door krachtige maatregelen opstanden te verwekken, beval de moedigsten onder hare ambtenaren rustig toe te zien. Een bepaald tijdperk van hervorming in het Brisch Indische rijk begon met de komst van den gouverneur-generaal, lord Bentinck, te Calcutta (4 Julij 1823). Het duurt voort tot den huidigen dag en zal zoodanig blijven bestaan als de Anglo-Saksers over Indie heerschappij voeren.

De zendelingen in Hindostan verhieven het eerst en herhaaldelijk hunne stem tegen de afschuwelijkheden in het Braminendom. De menschenvrienden in het moederland namen partij tegen de regering en de Oost-Indische compagnie; de kooplieden werden gedwongen maatregelen en voorzorgen te nemen om de veelvuldige en herhaalde aanklagten tegen te gaan. De gouverneur-generaal Wellesly verlangde in 1805, dat de Indische regtbanken over dergelijke handelingen uitspraak zouden kunnen doen. De directeuren waren daar stellig tegen. »Het verbod om weduwen te verbranden, kon over het Anglo-Indische rijk de grootste gevaren brengen; men moest zich bepalen tot de afschaffing der misbruiken, die daarenboven veelal met deze offers vergezeld gingen.” Er werden dan ook eenige maatregelen genomen, ten deele aan de Indische wet zelf ontleend. De overheid moest van het voornemen tot verbranding onderrigt worden; zij moest zich van het vrijwillige dier handeling overtuigen; de vrouw mogt geene bedwelmende dranken ingegeven worden en er mogt geenerlei bedreiging gedaan worden. Vrouwen beneden 16 jaren en zwangere vrouwen kregen geen verlof zich op te offeren; dit wil zelfs de leer der Brahminen niet. Dit alles leidde echter tot geen bevredigend resultaat; het aantal offers scheen gedurende het aanwenden van deze pogingen eer te vermeerderen dan af te nemen. Onder deze omstandigheden verhief zich plotseling en onverwacht, te midden van de Brahminische gemeente zelve, eene invloedrijke stem tegen deze en andere gruwelen. Rammohun Roy leerde (in 1820) door middel van eenige in de Bengaalsche en Engelsche talen geschrevene vlugschriften aan de gemeente: dat het verbranden der weduwen door Menou niet is voorgeschreven, dat plaatsen uit de Wedda's er bepaald tegen waren en dat vele latere wetboeken het reine en deugdzame leven van weduwen boven opoffering stelden. De argumenten van den talentvollen Brahmin rustten op hechten grond; zij konden niet omvergeworpen worden. Zij waren voornamelijk de oorzaak dat de gouverneur-generaal met kracht tusschenbeide kwam en besloot, dat Rammohun aan zijn vaderland en aan de menschheid groote diensten had gedaan.

Lord Bentinck vaardigde eene verordening uit, waarbij bepaald werd dat alle voorschriften en verordeningen betrekkelijk het verbranden der weduwen onderzocht zouden worden, benevens het gevaar van het volstrekte verbod daarvan. Inlanders en Britten, die eenige inlichting konden verstrekken, werden voor de commissie van enquête geroepen. Bentinck volgde zelf den loop van het onderzoek met innige deelneming, want Bentinck was geenzins, zooals zijne talrijke vijanden in Indië en Europa beweerden, een zelf- en eerzuchtig staatsman. Onder een ruw en terugstootend uiterlijk, ontstaan door bittere natuur, was een voor al wat goed en edel is kloppend hart verborgen. Het resultaat der vele getuigenissen en berigten, — zij vormen een groot deel in folio, in het East-India-house gedeponeerd, — was geenzins bemoedigend. Vele ambtenaren van het Indisch bestuur en alle aanzienlijke, verstandige inlanders bestreden een algemeen en onbepaald verbod. Aan hen had zich ook Horace Haiman Milford aangesloten. Zelfs Rammohun Roy verschrikte, toen hij van een peremptoir verbod hoorde. »Men zou in den beginne het verbod eerst onder de weekelijke bevolking van Bengalen kunnen doen afkondigen; het was echter gevaarlijk het krachtiger menscheuras in de nood-westelijke provinciën in godsdienstige opgewondenheid te brengen.” Een gedeeltelijk verbod, antwoordde de gouverneur generaal, zou het bewijs zijn van zwakte en onzekerheid; de regering daardoor bloot gegeven en vernederd worden in de oogen der onderdanen.

De edele lord werd door behoorlijke overweging van alle omstandigheden tot de overtuiging gebragt, en hij, even als zoo menig ander groot man in soortgelijke gevallen, in deze en andere gewigtige aangelegenheden, tot den regten weg gevoerd, te midden van het doolhof tegen elkan der strijdende meeningen en inzigten. Het verbod om weduwen te verbranden, werd over het geheele presidentschap Bengalen uitgevaardigd en spoedig daarop ook in Madras en Bombay afgekondigd. Aan het opperste criminele geregtshof te Calcutta werd opgedragen allen, die aan dergelijke voorvallen deel hadden, als moordenaars te vervolgen en volgens de omstandigheden te straffen.

Nergens wordt er een spoor gevonden van de schrikbarende gevolgen, welke schuchtere en door vooroordeel bevangene gemoederen van dezen koenen maatregel verwachtten, die Groot Brittannie en de menschheid vereert. Een aantal oud-regtgeloovige Hindoes bestormden de regering met smeekschriften, aanvoerende dat de rigweda reeds de verbranding der weduwen beval. Dit was ongegrond. De plaatsen werden door de Indische levieten opzettelijk valsch uitgelegd. Anderen, aan wier hoofd de hervormers Rammohun Roy en Dwarkannath Tagor stonden, dankten het opperbestuur voor dezen »eeuwigen zegen” en verzochten dat men zou voortgaan op den weg der hervorming. De orthodoxen putten alle middelen uit om de intrekking van het wettelijk verbod te verkrijgen. Door den gouverneur generaal in rade afgewezen, wendden zij zich tot de regering in Engeland. De zaak werd in Junij 1832 door den geheimen raad behandeld. De regtsvoorspraken der beide partijen, die van de Hindoes en die van de Oost Indische compagnie, werden op de gewone wijze gehoord, en de klagers afgewezen, zoo als te verwachten was. In weinige jaren zag de regering te Calcutta zich in staat deels door verdragen, deels door veroveringen haar verbod over alle landen van den Himalaya tot de oevers der zee, van de grenzen van China tot de engten van Affghanistan uit te breiden. Hiervoor getuigt het dankschrift van lord Hardinge (Dec. 1847) aan drie en twintig vorsten en vorstinnen, benevens aan Golalab Sing, den leenheer van Dschamu, gerigt. Zij waren de laatsten in Indie, die op verlangen van de Britsche autoriteiten de afschuwelijke gebruiken van vader-, weduwen- en kindermoord en slavernij afgeschaft hadden.

Wat omtrent de afschaffing van meisjesmoord in de laatste jaren is gedaan, is bekend. Hier was minder bepaald een wettelijk verbod dan wel overreding noodig en deze is met gewenschte resultaten aangewend. (O.)

Levensbijzonderheden omtrent den onlangs overleden Nederl. Generaal-Majoor J. W. Walther.

De overledene was den 24sten November 1791 te Amsterdam geboren, trad den 12den Februarij 1814 als kadet in dienst bij het 1ste bat. infanterie van linie, werd 26 April 1814 tot kadet sergeant en den 1sten December 1814 tot sergeant-majoor bevorderd. Den 8sten Mei 1815 werd hij benoemd tot 2den luitenant en den 17den Mei 1816 tot 2den luit. adjt. bij den staf der 13de afd. infanterie. Den 18den Maart 1819 overgeplaatst bij het dépôt bat. van de 3 afd. infanterie. Den 19 Aug. 1819 benoemd tot 1e. luit. adjt. titulair. Den 22n. Julij 1822 tot 1e. luit. adjt., effectief. Den 19 Aug. 1827 tot adjudant van den luit. generaal Cort Heijligers, inspecteur der infant. in het 2e. groot militaire kommando. Den 17 Februarij 1831 benoemd tot kapitein. Den 17n. Maart 1838 tot adjudant bij den gen. majoor Klerck, kommandant van de 2de brigade 1e. divisie infanterie. Den 2n. Febr. 1841 aangesteld tot adj. bij den gen. maj. Volkhemer, kommand. van de 2 brigade der 1 divisie infant. Den 24sten April 1841 tot adj. bij den luit. gen. Schuurman, komm. van de 1 div. inf. Den 3 Nov. 1843 benoemd tot maj. bij het 7de reg. inf., en tevens eervol ontslagen uit zijne betrekking van adj. van genoemde luit gen. Den 31 Maart 1746 aangesteld tot tijdelijken chef der afdeeling personeel bij het departement van Oorlog. Den 16 Dec. 1845 ten gevolge van de opheffing der onderscheidene afdeelingen bij genoemd hoofdbestuur, eervol ontslagen uit zijne betrekking als chef der afdeeling Personeel, en op nieuw belast met de leiding der werkzaamheden bij het personeel en Militaire zaken bij het dept. van Oorlog. Den 1sten Jan. 1850 bij de reorganisatie, benoemd tot chef van het bureau Personeel en Militaite zaken bij het dept. van Oorlog. Den 22 April 1852 benoemd tot luit. kolonel. Den 30 April 1854 tot kolonel. Den 23 Febr. 1855 aangesteld tot Gouverneur der kon. academie voor de zee- en landmagt en tevens uit zijne betrekking van chef van het bureau personeel en militaire zaken bij het Dep. van Oorlog eervol ontslagen, onder dankbetuiging voor de daarin bewezene diensten. Den 10 Mei 1856 benoemd tot gen. majoor dier inrigting welke waardigheid hij tot het laatste zijns levens eervol mogt bekleeden.

Uit het vorenstaande blijkt, dat de overledene, ruim 42 jaren als officier en hoofdofficier in Nederlandsche dienst heeft volbragt. Onder zijne veldtogten behooren hoofdzakelijk die van 1814 aan den Helder, in 1815 in Frankrijk, bij gelegenheid van den opstand in Belgie, in 1830 bij het mobiele leger, in 1831 bij den tiendaagschen veldtogt, in 1832, 1833

en 1834 bij het mobiele leger. Hij was versierd met de Militaire Willemsorde 4de kl., kommandeurs-orde der Luxemburgsche Eikenkroon, Ridder der orde van den Ned. Leeuw en het Metalen Kruis.

Wij kunnen hierbij voegen dat binnen kort een fraai en welgelijkend portret van wijlen den generaal W. zal verkrijgbaar gesteld worden, en dat het uitmuntend zal uitgevoerd worden, waarborgt den gunstig bekenden lithograaf C. W. Mieling te 's Hage bij wien het in bewerking is.

(*N. R. C.*)

De voormalige, geneesheer bij den staf van het leger in het Oosten, dr G. Scrive, heeft thans een werk geschreven over den Oosterschen veldtogt van af 21 Maart 1854 (bezetting van Gallipolie) tot 6 Julij 1856 (ontruiming der Krim). Aan dit werk worden de volgende statistische opgaven ontleend: Gedurende de belegeringswerken van Sebastopol kwamen de volgende verwondingen door vuurwapens voor: 1 wond op drie viertiende; aan den hals 1 op 46; aan de borst 1 op 13; aan den buik 1 op 15; aan de armen en schouders 1 op zes twee tiende; aan de beenen, voeten en heupen 1 op vier drie tiende. De verhouding der wonden bij gevechten in het open veld was als volgt: aan het hoofd 1 wond op 10; aan den hals 1 op 112; aan de borst 2; aan den buik 1 op 40; armen en schouder 1 op vier drie tiende; beenen, voeten en heupen, 1 op drie vijf tiende. Het overzigt der gewonden en gesneuvelden levert de volgende resultaten: loopgraven regts en uitvallen van den vijand 12, 3 ; loopgraven links en uitvallen van den vijand 1,835; aanvallen op den Mamelon Vert en de witte batterijen, tweemaal op den Malakoff en den kleinen Redan (regterzijde) 15,804; aanval op de Centraal-bastion (links) 860; veldslagen bij de Alma, Inkerman en Traktir 2240; in het geheel 43,044. Dit kort overzigt, merkt de schrijver met regt op, toont duidelijk welk een geduchte taak op de schouders der militaire geneesheeren rustte, vooral wanneer men bedenkt hoe gering zij in getal waren en daarbij de offers der epidemie voegt.

De twee beroemde reizigers R. en H. Schlagintweit— de derde broeder bevindt zich nog in Indie— zijn onlangs weder te Berlijn aangekomen. De wetenschap is door hunne navorschingen in Indie aanzienlijk verrijkt; er zijn alleen 50 groote kisten met natuur- en andere wetenschappelijke voorwerpen en 30 kisten met manuscripten aangekomen. Twee paarden en twee kameelen, insgelijks door hen medegebragt, zijn uit Yarkand, de hoofdstad van Turkestan, afkomstig. Deze paarden kwamen met de gebr. Schlagintweit over den Kuenluen, den Garakosum, door Tibet, vervolgens over den Himalaija en door Kaschmir naar Punjab, en later door Scinde naar Bombay. Zij zullen het eigendom worden van den koning van Pruissen. De beide kameelen zijn reeds in Marseille aangekomen; zij werden daar door een beambte van den Zoölogischen tuin te Berlijn in ontvangst genomen en derwaarts overgebragt. Twee wilde ezels, (Gorghars, Asinus onager), die echter op de reis zijn gestorven, waren van de grenzen van Beludschistan en Punjab afkomstig.

Prins Napoleon heeft thans een *algemeen* rapport over de wereldtentoonstelling openbaar gemaakt, waaraan men de volgende bijzonderheden ontleent: Tijdens de tentoonstelling, d. i. van 15 Mei tot 30 November 1855 zijn in de »maisons meublées" en in de verschillende »hôtels garnis" 330,000 personen ingeschreven, tegen 198,000 in hetzelfde tijdvak van 1854, hetwelk derhalve eene vermeerdering van 132,000 personen geeft. De beweging langs de verschillende spoorwegen zou reeds een beter overzigt geven. In het Jaar 1855 zijn 4,081,000 personen naar Parijs gekomen, in het jaar 1851 daarentegen slechts 3,323,000, dus 758,000 meer. Het aantal bezoekers der tentoonstelling bedraagt 5,162,000 personen, waarvan 4,180,000 op de tentoonstelling van nijverheid, 935,000 op de tentoonstelling van schoone kunsten komen; 46,000 bezochten het Chinesche museum, dat met het laatste verbonden was. 2,182,000 hebben de tentoonstelling voor 20 centimes, en 2,097,000 voor een frank bezigtigd Van 16 Mei tot 31 Julij, toen de entreeprijs gedurende de werkdagen op 5 fr. was bepaald, hebben slechts 33 personen dat entrée-geld betaald, en van 1 Aug. tot 9 Nov., toen de entrée gedurende denzelfden dag op 2 fr. was bepaald, klom het getal tot 95,000. De kosten der tentoonstellingen bedragen 8,510,000 fr. Ten slotte wordt in het rapport opgemerkt, dat eene nieuwe tentoonstelling niet het derde gedeelte dier kosten zou vereischen.

Burgerlijke Stand.

Van den 22n tot den 28sten Januarij 1858, zijn alhier ingeschreven als overleden:

Den 22n., Carolus Ludovicus Reniers. Echtg. van Elisabeth Koolenaar, 52 jaren. — Idem, Willem Cornelis Alfred Scharwoude 3 md — Den 23n., Affij van Antje Antoinette van Helfhide, 70 jaren. — Den 24n., Marter Trim Hoogland, 60 jaren ng. — Den 25, Charlotte Louisa Salo, 1 jaar en 1 md — Idem. Jean Gomez, 40 j. ng. — Idem, Antoinetta Wilhelmina Straatweg 54 j — Den, 27n Truijtje, (Indianin) 40 j. ng. — Idem, Johanna Margaretha van Bergen, wed Johan Godlieb Treheen 70 j. — Den 28n., Heinrich Johannis Rolfs, 4 md.

Producten-Handel.

Bij inschrijving verkocht:

Suiker. Den 27n. dezer, van plant. le Mastrouge, 27 vaten a 8 cent.

Publieke Veilingen.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, den 29 Januarij 1858.

Het Huis en Erf aan de *Buren straat*, La. D No 149, aankomende A. F. Lammens Jr.— *f* 905.— T. F. A. Lammens.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Equator, kapt. Nieuwenhuis, adres bij M. M. Curiel.

Johanna Christina, kapt. J. H. ter Wiessen, adres bij J. H. Zaal.

Wilhelmina, kapt. Klint, adres bij C. J. Leijsner.

Diana, kapt. Hofker, adres bij H. C. Levij

Texel, kapt. Hubert, adres bij Gisius & Co.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen. adres bij J. H. Zaal.

Noord Holland, kapt. F. C. Overeem, adres bij F. P. Bouguenon.

Jacoba Christina, kapt. R. H. Lutje, adres adres bij M. M. Curiel.

Stad Haarlem, kapt. J. Brandts, adres bij F. P. Bouguenon.

Josina Theodora, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal.

Johannis Hermanus, kapt. J. B. Wijgers, adres bij M. M. Curiel.

Anna Lena, kapt. C. Zaal, adres bij J. H. Zaal.

Suriname, kapt. P. Reijntjes, adres bij Gisius & Co.

Janna Adriana, kapt. Franken, adres bij J. H. Zaal.

Eliza, kapt. Visser, adres bij J. M. Polak.

Sagitta, kapt. W. J. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

ADVERTENTIEN.

Letterlievend Genootschap:
Oefening kweekt kennis.

ALGEMEENE VERGADERING, op MAANDAG den 1n. Februarij 1858, des avonds ten **zeven ure precies**, in de Zaal boven de Waag.

Gewigtige huishoudelijke Zaken.

De Secretaris,

(2045) E. A. J. VAN GOGH.

(2044) Het Domicilium Citandi et Executandi van T. BRAY, is ten huize van J. FROUIN.

TE HUUR

Een bekwame *DRESNEGER*; adres bij EDUARD KOLLE. (2043)

De *ZALF* en *PILLEN* van Holloway,

een onwaardeerbaar geneesmiddel voor waterzucht.

Mejufvrouw W. H., te Assen, oud 45 jaren, was sedert eenigen tijd zeer ongesteld, en er vertoonden zich alle kenteekenen van waterzucht. Haar echtgenoot verontrustte zich deswege zeer en daar de ziekte zeer toenam twijfelde hij sterk aan hare genezing. Daar alle aangewende middelen zonder gevolg bleven, gaf haar de Heer NUNTLEIJ eindelijk de Pillen van Hollowaij. Na drie weken tijds verbeterde toen haar toestand, en ruim eene maand later was zij geheel hersteld.

Deze *Zalf en Pillen* zijn alhier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrug Straat*, à *f* 1, *f* 3 en *f* 5. [2042]

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . » 11—
» drie » . . » 6—
Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . » —25
De prijs der Advertentien is per regel » —25